

WŁADYSŁAW PIERAŃSKI

WSP w Opolu

KIERUNKI ZMIAN W METODYCZNO-TECHNICZNYM PRZYGOTOWANIU NAUCZYCIELA,
TECHNIKI UWARUNKOWANE PROGRAMEM PRACY-TECHNIKI

Znany jest już program pracy-techniki dla wszystkich klas szkoły podstawowej i założenia programowe dla liceum ogólnokształcącego. Prace nad treściami programowymi do każdej klasy były żmudne i długotrwałe. Dlatego też ostateczne wersje programu ukazywały się dość późno. Taki stan rzeczy z jednej strony ułatwiał dokooptowywanie ciągle nowych, akurat aktualnych treści, a z drugiej strony utrudniał wprowadzenie zmian w infrastrukturze dydaktycznej przed rozpoczęciem zajęć według nowego programu. Między innymi siatki studiów aktualizowane są z dużym poślizgiem. Nie ma też nowych programów studiów. Co prawda, prowadzący zajęcia mogą dokonywać własnych korekt programu, które potem zatwierdza dziekan lub rada wydziału. Jednak ta forma uaktualnienia prowadzi do pewnego chaosu wynikającego z braku korelacji między przedmiotami. Tak więc przy okazji reformowania szkolnictwa podstawowego i średniego należy dokonać zmian w kształceniu nauczycieli techniki.

Jakie zatem /dostrzegane/ są niektóre kierunki zmian uwarunkowane obecną sytuacją w szkole podstawowej i przewidywaną w liceum ogólnokształcącym?

Po pierwsze: Należy uporządkować nazewnictwo. Obowiązujące obecnie nazwy: "praca-technika" w szkole; wychowanie techniczne - na studiach; magister techniki" w dyplomie; nie ułatwiają rozwoju naukowego instytucji kształcących nauczycieli tego przedmiotu, ani nie wpływają pozytywnie na awans naukowy pracowników dydaktycznych.

Po drugie: obowiązek posiadania wyższego wykształcenia u wszys-

tkich nauczycieli oraz istotne zmniejszanie liczby godzin w liceum ogólnokształcącym spowodowało, że nasi absolwenci podejmują pracę przede wszystkim w szkole podstawowej. Wydaje się zatem konieczne zmniejszenie do niezbędnego minimum laboratoryjno-ćwiczeniowego charakteru studiów, a rozszerzenie i rozbudowanie pracownianego systemu edukacji z uwzględnieniem wszystkich technik występujących w szkole podstawowej i średniej. Pewien zakres wiedzy z podstaw organizacji pracy, rysunku technicznego, mechaniki czy procesów technologicznych oraz elektroniki może student otrzymać na wykładach lecz utrwalanie wiedzy powinno odbywać się w ramach pracowni - 1 - 3 .

Po trzecie: dotychczasowe doświadczenia skłaniają do ponownego wprowadzenia ćwiczeń z zakresu rysunku tablicowego w ramach metodyki nauczania pracy-techniki. Ponadto należy rozważyć możliwość nauczania studentów poprawnego i głośnego wyrażania swoich myśli i to pod względem stylu, jak i dykcji.

Po czwarte: w szkole podstawowej zapoznaje się uczniów z poszczególnymi technikami przez okres jednego roku. Zatem na przyswojenie sobie przez młodzież podstawowych umiejętności z zakresu drewna, tkanin i dzianin, żywienia i urządzeń gospodarstwa domowego, metali i maszynoznawstwa oraz elektroniki i elektrotechniki, należy poświęcić mniej więcej taką samą ilość czasu. Tymczasem na studiach mamy rozbudowane dwa działy: metal z technologią i mechaniką oraz elektrotechnikę i elektronikę z informatyką i automatyką. Dlatego też przy ustalaniu nowej "siatki" należy bardziej równomiernie rozłożyć ilość godzin na studiowanie pozostałych technik realizowanych w klasach IV, V i VI.

Po piąte: studencką praktykę przedmiotowo-metodyczną w szkole podstawowej powinien poprzedzać co najmniej 3 semestralny kurs metodyki. Wczesne, bo już na drugim roku, rozpoczęcie zajęć z metodyki przybliży studentom problematykę ich przyszłej pracy i być może wpłynie na motywację studiowania.

Zasygnalizowane aspekty zmian nie wyczerpują całości problemów związanych z modernizacją studiów na kierunku wychowania technicznego. Ważność i powaga zagadnienia wymaga szerokich i głębokich analiz naukowych oraz niezwłocznego opracowania, być może całkowicie nowej koncepcji kształcenia nauczycieli techniki.

LITERATURA

- [1] Pochanke H., O głębsze zrozumienie integracji w nauczaniu techniki, Wychowanie Techniczne w Szkole 1984 nr 3
- [2] Dąbrowski Z., Tezy do dyskusji na temat kształcenia i doskonalenia nauczycieli pracy-techniki, Wychowanie Techniczne w Szkole 1983 nr 3
- [3] Pierański W., Jeszcze raz o "tezach do dyskusji", Wychowanie Techniczne w Szkole 1983 nr 10